

Zo koud

Teo gaat op de puntjes van zijn voeten staan.
Dan steekt hij zijn arm uit.
Hoger en hoger gaat die arm.
En hoe hoger zijn arm, hoe bloter zijn buik.
Haha, die Teo toch!
Maar dan legt hij heel voorzichtig een blikje bovenop de toren.
Oef, gelukt, denkt Teo tevreden.
'Hé, Teo!'
Gloob komt binnen gerend.
'Wat doe je?' vraagt Gloob. 'Ben je de vuilbak gaan leegroven?'
Teo lacht.
'Nee hoor! Ik heb gewoon alle brikjes en blikjes die mensen weggegooid hebben uit de berm gehaald. En nu bouw ik er een kunstwerk van.
Zo kan iedereen zien hoeveel afval er in de natuur ligt.'
'Cool! Mag ik meebouwen?'
'Jij mag verder bouwen, maar ik stop ermee. Ik heb het koud.'
Teo trekt zijn t-shirt over zijn buik.
Zijn blote buik verdwijnt weer onder zijn t-shirt.
Zijn tanden klapperen. Wat heeft hij het koud!
'Kom, Teo!' Gloob heeft een idee.
Teo krijgt van Gloob een heleboel kleren aan: een lange broek, een zwembroek, een rokje, een trui, een vestje, een regenjas én een skisjas. Op zijn hoofd krijgt hij een pet en een muts.
'Zo, Teo. Nu heb je het vast weer lekker warm!'
'Oef!' puft Teo. 'Lekker warm is het wel. Misschien iets te warm?'
Maar Gloob hoort hem niet.
'Kom, vriend, nu kunnen we weer bouwen!' roept Gloob opgewonden.
Maar wat Teo ook probeert, met zoveel kleren aan kan hij enkel waggelen als een eend.
'Ik heb teveel kleren aan, Gloob. Zo kan ik ook niet verder bouwen aan ons kunstwerk.'
Gloob kijkt zijn vriend beteuterd aan.
Wat nu?
'Kom, aan de slag,' zegt Gloob. 'We proberen nog meer uit. Dan vinden we zeker een goede manier om het terug warm te krijgen!'